

[Alfred Jensen.]

har den lille indtægt, der skal have denne indtægt begrænset eller kastes ud i arbejdsløsheden. Hvorfor ikke sætte ind overfor dem, der har større indtægter, og hvor der virkelig kan være tale om at spare, uden at det går ud over sundheden og velværet?

Det kan ikke være rigtigt, at vort land har så store vanskeligheder, at det er umuligt at bruge flere af de midler, der her er tale om, til skabelse af beskæftigelse. Det kan ikke være rigtigt, at det skulle vælte landets økonomi. Det kan ikke være rigtigt, at vi ikke skulle have råd til at sætte vore arbejdsmænd til at arbejde på veje og i grusgrave. Mulighederne derfor må være tilstede, og de muligheder må udnyttes.

Når vi kommunister rejser beskæftigelsesproblemet, og når vi bliver ved med at rejse det, er det, fordi vi ved, hvad dette spørgsmål betyder ikke alene for dem, der står uden arbejde, men også for alle de andre, der står på arbejdspladserne med den store ledighed. Vi rejser dette beskæftigelsesproblemat, fordi vi ved, at der findes muligheder for at imødekomme ønskerne hos de arbejdende og hos de arbejdsløse. Vi rejser det her, og vi rejser det ude i landet, fordi vi ved, at hvis der ikke står en folkestemning bag disse krav, så er de, der har så at sige hånd- og halsret over de økonomiske midler, ikke villige til at sætte de arbejder i gang, som de arbejdsløse og arbejderne ønsker.

Vi rejser også spørgsmålet om beskæftigelse for at komme bort fra den tale, vi i mange år har hørt om, at de arbejdsløse ikke ønsker arbejde, men at de hellere vil have understøttelse. Enhver, der kender til stillingen blandt de arbejdsløse og blandt arbejderne, ved, at det første, det største og det mest brændende ønske hos de arbejdsløse netop er beskæftigelse. Ikke desto mindre har vi gennem årene, også fra politikere, hørt tale om, at de arbejdsløse hellere ville have understøttelse, og at arbejdsløsheden var ved at blive et af de største erhverv her i Danmark. Sådan er det ikke, sådan har det aldrig været, og de, der tror, at man kan klare arbejdsløshedsproblemet ved at tale om understøttelsesmentalitet, skal blive stillet overfor de arbejdsløses krav, arbejderklassens krav om beskæftigelse så tit og så ofte, at

de ikke skal glemme det, så tit og så ofte, at de skal forstå, at problemet her er beskæftigelse og ikke understøttelse. Men naturligvis må ikke alene de arbejdsløse, men også arbejderne, alle i dette land, kræve, at når man ikke er i stand til at skaffe arbejde til de arbejdsløse, må man i det mindste give dem en hjælp, en understøttelse, de er i stand til at leve af. De 70 000—80 000, der går ledige i dag, og deres kammerater i de arbejdendes rækker rejser krav om beskæftigelse. De rejser krav til samfundet, de rejser krav til stat og kommune.

Netop fordi dette krav eksisterer, er det, at mit parti rejser det her på rigsdagen for at give udtryk for de følelser og ønsker, der er blandt arbejderne. Bortset fra de andre veje, mit parti har fremhævet til bekæmpelse af arbejdsløsheden, til fremme af beskæftigelsen, må de til vejformål beregnede midler nu i større omfang anvendes til fremme af beskæftigelsen. Det gælder de midler, der kommer ind fremefter, men det gælder også de midler, der findes i de forskellige fonds til vejformål.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, fredag den 7. november, kl. 13 med følgende dagsorden:

- 1) *Fremsettelse af lovforslag.*
- 2) *Valg af 15 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til lov om ændringer i byggestøttelovgivningen (vedrørende hovedstadsområdet).

- 3) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om ændring i funktionærloven.

- 4) *Fortsættelse af første behandling af:*

Forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1953 til 31. marts 1954.

Mødet hævet kl. 14³⁰.